

ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಸೋಮಾರಿ ಬೇಟೆಗಾರನಿದ್ದ. ಅವನು ಪುಕ್ಕಟೆ ಊಟ ಸಿಗುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ, ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡುವ ಕುತಂತ್ರಿಯೂ ಆಗಿದ್ದ. ಒಮ್ಮೆ, ಬಿಲ್ಲು ಬಾಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬೇಟೆಗೆ ಹೋದ. ಮುಟ್ಟುಮುಟ್ಟು ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಆಳೆತ್ತರ ಹುಲ್ಲು ಬೆಳೆದಿದ್ದ ಒಂದು ಕಡೆ, ಆರಾಮವಾಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಕಣ್ಣುಗಳೆರಡು ದೂರದ ಬಯಲಿನಲ್ಲಿ ಜಿಂಕೆಗಳ ಗುಂಪೊಂದು ಮೇಯುತ್ತಿತ್ತು. ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು ಆ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಬಾಣ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರೂ ಒಂದಾದರೂ ಜಿಂಕೆ ಬೇಳುವ ಸಂಭವವಿತ್ತು. ಆದರೆ, ನಮ್ಮ ಸೋಮಾರಿ ಬೇಟೆಗಾರ ಅಯ್ಯೋ ಯಾರು ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತಾರೆ, ಅದರ ಬದಲು ಬೇಟೆಯಾಡಿ ಸಿದ್ಧಗೊಂಡ ಮಾಂಸವೇ ಸಿಕ್ಕರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತೆ. ಆರಾಮವಾಗಿ ತಿನ್ನಬಹುದು ಎಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಅವನಿಗೆ ಸಮೀಪವೇ ಒಂದು ಹೆಣ್ಣು ಚಿರತೆ, ಜಿಂಕೆಗಳ ಮೇಲೆರಗಲು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆಗಲೂ ನಮ್ಮ ಬೇಟೆಗಾರ ಮುಂದೇನಾಗುತ್ತದೆ ನೋಡೋಣ ಎಂದು ಮಿಸುಕದೆ ಕುಳಿತುಬಿಟ್ಟ. ಚಿರತೆ, ಸಮಯ ನೋಡಿ,

ಚಿರತೆ ಮತ್ತು ಸೋಮಾರಿ ಬೇಟೆಗಾರ

■ **ಬಿ.ಆರ್. ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ**
ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ್ ಸಸಿಹಿತ್ತು

ಜಿಂಕೆಯೊಂದರ ಮೇಲೆ ಎರಗಿ ಹಿಡಿದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಉಳಿದ ಜಿಂಕೆಗಳೆಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕಾಪಾಲಾಗಿ ಓಡಿಬಿಟ್ಟವು. ಕಚ್ಚಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಜಿಂಕೆಯ ಪ್ರಾಣ ಹೋಗುವವರೆಗೂ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಚಿರತೆ, ನಂತರ ಅದನ್ನು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ನೆರಳಿದ್ದ ಕುಬ್ಜ ಮರವೊಂದರ ಬಳಿ ಎಳೆದೊಯ್ಯಿತು. ಆಗ ಮುಂದೇನು ಮಾಡುತ್ತದೆ ನೋಡುವಾ ಎಂದು ಬೇಟೆಗಾರನೂ ಅದನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ.

ತನ್ನ ಬೇಟೆಯನ್ನು ಮರದ ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ

ಇಳಿಸಿದ ಚಿರತೆ, ತನ್ನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆಯಿತು. ಮೂರು ಮುದ್ದಾದ ಚಿರತೆಯ ಮರಿಗಳು ಹುಲ್ಲಿನ ನಡುವಿನಿಂದ ಹೊರಬಂದು, ತಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಕುಳಿತು, ಜಿಂಕೆಯ ಮಾಂಸವನ್ನು ತಿನ್ನಲಾರಂಭಿಸಿದವು.

ಬೇಟೆಗಾರ ಯೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದ: ನನಗೂ ಯಾರಾದರೂ ಹೀಗೆ ಬೇಟೆಯಾಡಿ ತಿನ್ನಲು ಸಿದ್ಧವಾದ ಮಾಂಸವನ್ನು ತಂದು ಕೊಡುವಂತಿದ್ದರೆ ಎಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತಿತ್ತು!

ಹೀಗೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಕುತಂತ್ರಿ ಬೇಟೆಗಾರನಿಗೆ ಒಂದು ಯೋಚನೆ ಬಂದಿತು. ಈ ಚಿರತೆ ಮರಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಅದಕ್ಕೆ ತರಬೇತಿ ನೀಡಿದರೆ, ಅದು ಬೇಟೆಯಾಡಿ ನನಗೆ ಮಾಂಸ ತಂದುಕೊಡುತ್ತದೆಯಲ್ಲವೇ?

ಸರಿ. ಸಂಜೆಯಾಗುವವರೆಗೂ ಕಾಯ್ತು. ಚಿರತೆ ತನ್ನ ಮರಿಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೊರಟಾಗ ಅದನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿದ. ತಾಯಿ ಚಿರತೆ ತನ್ನ ಮರಿಗಳನ್ನು ಒಂದು ಪೊದೆಯ ಕೆಳಗಿದ್ದ ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟು, ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಮುಳ್ಳಿನ ಪೊದೆಯೊಂದನ್ನು ಅಡ್ಡ ಇಟ್ಟು, ಮತ್ತೆಲ್ಲಿಗೋ